

заедно

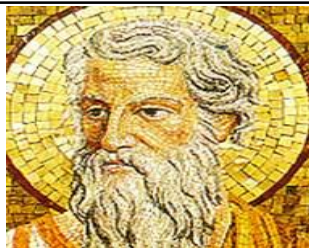
енория
"Св. Павел от Кръста"

брой 61 - февруари 2009

Павел: кой беше той?

6-та част

Свети Павел проповядва Евангелието не само с устно слово, а и с писмено слово. Той използва посланията за да утвърди това, което изразява устно, за да няма спорове в общностите върху учението на Църквата. По този начин той продължава своето присъствие в общностите, които основава и там където той иска да отиде за да проповядва Евангелието. Целият му сборник писма се състои от 14 послания. За някои от тях, критиката особено протестантската, отрича авторството на Свети Павел, но трябва да кажем, че през последните 50 години тази критика дава заден ход. Днешната ситуация е следната: единодушно се признава авторството на Свети Павел върху двете послания до Коринтяните, тези до Римляните и Галатяните, посланието до Филипяните, първото послание до Солунияни и това на Филемоне. Възражения има към второто послание до Солунияните, тези до Колосяните и Ефесяните, и последните послания от затвора до Тит и двете до Тимотей. Въпреки споровете за тези послания, всички признават, че идват от Свети Павел. Не познавайки обстоятелствата, в която се подготвя едно послание и дали Павел използва помощник или преписвач, не е възможно да кажем нищо повече.

Различен е случаят с посланието до евреите, за което има спорове още през втори век. Днес мненията се разделят между тези, които го приписват на Аполо или на Варнава, като и двамата са били близки сътрудници на Апостола, и по този начин ние намираме в това послание учението му.

Както Евангелията, книгата Деяния на Апостолите и Откровението на Свети Йоан, така също и Посланията на Свети Павел представляват нов литературен род, който не съществува до това време и не се намират съответствия в други писма. Писани са между 51 и 67 година и показват динамизма на първите християнски общности, около 20 години след смъртта на Исус.

Няколко от писмата от Апостола изглежда са изгубени. Например в двете послания до Коринтяните Павел говори за още две писма, които той изпраща до тази общност (1Кор 5,9 “Писах ви в писмото си...”; 2Кор 2,3-4 “Това същото ви и писах, та, като дойда, да ме не огорчат ония, които трябваше да ме радват; защото съм уверен във всички вас, че моята радост е радост и за всинца ви. От голяма скръб и притеснено сърце ви писах с много сълзи, не за да ви огорча, а за да познаете преголямата любов, която имам към вас.”; 2Кор 7,8 “ако и да съм ви наскърбил с посланието”). Обаче се предполага, че тези две писма са били присъединени към другите две и по този начин тези които ние познаваме като първото и второто послание до Коринтяните са всъщност четири писма.

През първи век, веднага след смъртта на Свети Павел, всичките послания на Апостола стават едно цяло, което започва да бъде четено по време на събранията на християнските общности и при служенето на литургиите. Тези послания са били четени навсякъде от християнската общност още докато Павел е жив. За това свидетелства свети Петър в своето второ послание: “както и възлюбеният наш брат Павел ви писа според дадената му мъдрост, както той говори за това и във всички послания,

дето има някои места мъчни за разбиране, които невежи и неукрепнали изопачават, както и другите Писания, за своя си погубел.” (2Птр 3,16).

През втори век всичките послания на Свети Павел Апостол са преведени на латински и навсякъде познати и приети като вдъхновени книги, с известни спорове само за посланието до Евреите, както казахме по-горе.

Посланията на Свети Павел Апостол са писани за да отговорят на истинските нужди на общностите: заедно с практически приложими препоръки. Павел редува поглед към дълбочините на Христовата Тайна, основа за всяко християнско учение с личното познание за Христос, което самия той е изживял.

Посланията стават вярно огледало на неговото дело и ни показват автентичната картина на неговата мисъл и духовна цел.

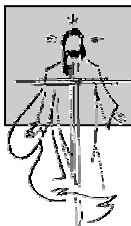
Да не забравим, че Законът е този, който води “фарисея” Павел: “Тия думи, които ти заповядвам днес, да бъдат в сърцето ти и в душата ти; и внушавай ги на децата си и говори за тях, кога седиш в къщи и кога си на път, кога си лягаш и кога ставаш; и завържи ги на ръката си за знак, и да бъдат те превръзка над очите ти, и напиши ги върху спонците на къщата си и върху вратите си.” (Второзаконие 6,6-9). Цялата жар, след обръщането си, Павел насочва към Христос, Който постоянно е пред очите и в сърцето му. Това не е всичко: личната връзка с Исус Христос води Павел в центъра на Божата Тайна, и му показва новото лице на Бога, онова на Отца, така, че сега може да го нарича със синовна обич “Абба, Татко, Отче” (Рим 8,15). Освен че Исус е Посредник в срещата с Бог Отец, Той води до връзка със Светия Дух, Който е в едно и също време Духа на Исус и Духа на Отца: Тайната на Светата Троица, за която Павел пише: “а надеждата не посрамя, защото любовта Божия се изля в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий. Защото, още когато ние бяхме немощни, Христос в определеното време

умря за нечестивите. За праведник едва ли ще умре някой; за добрия, може би, някой и да се реши да умре. Но Бог доказва любовта Си към нас с това, че Христос умря за нас, още когато бяхме грешни.” (Рим 5,5-8).

Това не е всичко! Чрез откриването на Исус Христос Павел открива човека, т.е. “брата, за когото е умрял Христос.” (1Кор 8,11). Сигурно това разкриване на Христос от Павел, отваря очите на Апостола за другите хора, за човешките негови братя, обичани от Бога. Великата любов на Бога и на Христа към всеки човек, даже и грешник, болен или враг, става образец и заповед за християнския начин на живот. И ето го чрез думите на Павел: “И тъй, подражайте Богу, като чеда възлюбени, и живеете в любов, както и Христос ни възлюби и за нас предаде Себе Си принос и жертва Богу за приятно благоухание.” (Еф 5,1-2).

Вместо етиката на “Thouà” - Закона, Павел ни показва епохата на любовта, изучена в “училището” на Исус и подхранвана от Неговия Дух. От тука, приемането, уважението, равенството, грижата, саможертвата за другия, “за когото Христос е умрял” (1Кор 8,11). Всичко това означава да обичаш близкия си, по начин по който се изпълнява и намира връх всяка заповед от Закона: “Любовта да бъде нелицемерна; отвръщайте се от злото, прилепайте се към доброто; бъдете един към други нежни с братска любов; преваряйте се в почет един към други” (Рим 12,9-10).

Отец Валтер Горра

Върнали се в Божия Дом

07 януари 2009

Ана Маркова Фортунатова

Постното време- време на надежда

Постното време е време за обръщането. Това обръщане означава да се откъснеш от греха, от злото и да се склониш към доброто. Трябва обаче да подчертаем едно много важно нещо **обръщането е благодатта и трябва да се молим за този велик дар**. Обръщаме се не заради нашата сила, не само чрез нашата воля, сигурно и това е нужно но без Божията помощ, без тази благодат обръщането няма да е пълно ако въобще ще съществува. Обръщането не е само решение на разум. Но това е обръщане на собствена си воля и собственото си сърце към Христос, който е пълнота на Божията благодат. Обръщането е откриване отново на любовта на Бога към всеки един от нас. Обръщането е да приемеш поканата на Бога и да отговориш с любов. И всичко това винаги със сърце пълно с надежда.

„Твоят Отец който види в скришом ще ти даде...” Три пъти в Евангелието на пепеляна сряда, казва тези думи Исус на учениците. В началото на постното време Исус ни предлага практики, които ние много добре знаем: **молитва, милостиня, пост**. Благодарение на тях постното време може наистина да стане за нас време на промяна, на духовния растеж, растеж във вярата, надеждата и любовта. Но всичко това е възможно само ако тези практики бъдат решени в тишина. Бог винаги гледа по на дълбоко и много по-внимателно от колкото ние – хората. Бог познава сърцата. Бог знае причините.

Би било много добре ако още веднъж осъзнаем, че за нашия Отец най-важното нещо са сърцата и любовта която излиза от тях навън. Да правим добро не означава да показваш себе си на другите, а трябва да се усъвършенстваме в любовта.

Тогава да погледнем този период на пости с голяма надежда, не само разбираана от човешка гледна точка но разпознавайки в нея

ценността, която ни позволява да бъдем все по близо до нашия Отец, който вижда скритото и иска да ни даде всичко с любов и заради любов. Достатъчно е да се обърнем към Него с молитва и в молитва. През това постно време да преоткрием за пореден път молитвата като голям дар за среща с Бога, който иска да ни усъвършенства и от ново влива в нас християнската надежда.

Надеждата която прави нашия живот различен защото както казва свети Павел Апостол в посланието до Римляни „в надеждата вече сме изкупени”. Често загубваме надеждата, често сме притеснени, разочаровани, в живота ни има много трудности и не можем да намерим никакво лекарство за това. Често не искаме да живеем повече, изглежда че никой не ни разбира. Тогава да си спомним думите на Папа Бенедикт XVI:

„Ако никой не иска повече да ме слуша, Бог още ме слуша. Ако не мога повече с никого да говоря, никого да викам, винаги мога да разговарям с Бог. Ако няма никой който би могъл да ми помогне във нуждата ми или в очакванията, които са по велики от човешките възможности Той може да ми помогне”. (*Spe salvi, n. 32*)

Точно така не можем да загубим надеждата която имаме в Бога. Смъртта на неговия син на кръста, не позволява да я загубим. Да навлезем в тази голяма тайна през постното време и да молим Бог да увеличи нашата вяра, надежда и любов. Защото „Предполага се, че Бог иска да те изпълни с мед (символ на Божията милост и доброта): ако ти си изпълнен със оцет, къде ще сложиш този мед? Съдът, което ще рече сърцето, трябва първо да се разшири и след това да се изчисти: да се освободи от оцет и неговия вкус. Това изисква усилие, струва си страданието. И само така се осъществява адаптацията към това, за което ние сме предопределени” (*Spe salvi, n. 33*).

Плодороден постен път пожелавам на всеки един от вас!

Сестра Йола

По кръстния път на Исус

В началото на Великопостния период, който се състои в едно по задълбочено духовно изживяване, църквата ни предлага покаятелни практики, които са много ценни, както от библейската, така и от християнската традиция. Една от тези е кръстния път, благодарение на който имаме възможност да преживеем и да се присъединим към страданието на Христос – Спасителя. Свети Павел от Кръста казва че, “Страданието на Исус е най-великото дело на Божията любов”. Затова публикуваме едно размишление, така всички които нямат възможност да дойдат във всеки петък, за да се молят заедно с цялата енорийска общност, да могат да се присъединят със своята молитва.

1. Исус е осъден на смърт.

Любовта гради върху истината.

Господи, Ти отговори на Пилат: “Аз затова се родих и затова дойдох на света, за да свидетелствам за истината; всеки, който е от истината, слуша гласа ми.” Ето, сега чуваш несправедливата присъда и мълчиш.

Истината няма нужда да се отбранява, рано или късно тя и така ще победи. Лъжата ще бъде разобличена дори, когато носи печата на властта.

Господи, дай ни винаги да помним, че основата на любовта е истината и в нея е силата.

2. Исус приема кръста на рамото си.

Любовта приема кръста.

Любовта не живее за себе си, но винаги всичко върши за ближния. Господи, Ти прие кръста за нас и затова го вземаш с

радост. В Твоя кръст беше укрито всяко добро.
Дай ни да проумеем, че тежкото бреме на всекидневието може да се носи само тогава, когато го приемем заради някого, когато го носим от любов.

3. Исус пада за първи път под кръста.

Любовта побеждава умората.
Господи, заради себе си можеше да издъхнеш още при първото падане на земята, но заради нас трябваше да се вдигнеш и да продължиш към върха на Голгота. Събра остатъка от сили, за да станеш и продължиш.
И в нашия живот има моменти на умора. Не позволявай да останем с нея насаме. Посочи ни човека, заради когото трябва да преодолеем умората и да продължим напред.

4. Исус среща прескръбната си Майка.

Любовта на Сина и любовта на Майката.
Две любящи сърца. Един поглед е бил достатъчен, за да се срещнат Сърцата и едното да изпълни със своята сила другото. Оттогава вървят заедно.
Щастлив е човекът, срещнал такива любещи сърца. Ще стигне до целта си. Стига му един поглед, за да добие сили и да издържи по пътя към зрялата любов.

5. Симон помага на Исус да носи кръста.

Любовта се ползува от помощта.
Дори чужди хора да ни помогнат да изпълним задачите си, особено в най-трудните моменти. Любовта умее да се ползува от помощта на другия човек. Това е трудно изкуство. Егоизмът се противопоставя, човек иска да остане сам със слабостите си, не желае другите да се интересуват от него, да му протягат ръка. Господи, Ти прие помощта на Симон, дай ни благодатта да не искаме никога да оставаме сами със своите немощи.

6. Вероника избърсва лицето на Исус.

Любовта е благодарна.

Който обича той винаги мисли как да обогати любимия. Вероника е вървяла към дома си щастлива с Твоето лице, изписано върху нейната кърпа. Тайната на нейното огромно щастие се е криела не в кърпата, а в сърцето. Тя е срещнала Теб и с Теб се е връщала вкъщи. Любовта достига винаги до сърцето и го обогатява.

Научи ни, Господи, на любов благодарна, която да цени външните знаци, но винаги най-високо да цени богатството на сърцето.

7. Исус пада за трети път под кръста.

Любовта всичко понася.

Човек е слаб и крехък като сапунен мехур, а злото, което го дебне е преголямо. Но ако човек умее да обича, той става твърд като диамант и злото не може да му навреди. Силата на човека е неговата любов.

Господи, паднал за втори път под товара на кръста – ние знаем, че Ти си силния, а палачите – слаби. Ти си силен с любовта си. Напълни сърцата ни със същата сила, за да не се поддаваме на заобикалящото ни зло.

8. Исус утешава йерусалимските жени.

Любовта утешава.

Господи, Ти не мислиш за себе си: затова, че след минути ще приковат ръцете и нозете Ти и ще започне страшната агония. С огромна загриженост мислиш за тези, които стоят край пътя и ги призоваваш към размисъл: “Не плачете за Мене, а плачете за себе си и за чедата си. Защото, ако това правя със зеленото дърво, какво ще бъде със сухото?” Истинската любов не мисли за себе си, но дори в моменти на най-голямо страдание мисли за другите. Господи, научи ни на такава любов.

9. Исус пада за трети път под кръста.

Любовта е издръжлива.

По пътя на своето развитие любовта може да срещне трудности, пречки, кризи, моментна липса на вяра във всичко, непостоянство.

Но така трябва да бъде, защото тогава се формира едно от най-важните качества на любовта – издръжливостта. Издръжливостта е признак на истинска любов.

Молим те, Господи, дай този голям дар на всички, тръгнали по пътя към израстване в любовта.

10. Войниците събличат дрехите на Исус.

Любовта е целомъдрена.

Само любовта може да даде правилния образ на тялото и неговите закони. Само страдащото тяло може да очисти и възвърне блясъка на изгубената любов. Днешният свят не разбира това.

Христе, насилствено съблечен и цял покрит с рани, дай ни да разберем стойността на целомъдрената обич.

11. Исус е прикован на Кръста.

Любовта към враговете.

“Отче, прости им, понеже не знаят, що правят.” Господи, те знаят, че приковават ръцете и нозете, те знаят, че причиняват болка. Но те не знаят какви ценности вътре в себе си унищожават в този момент. Защото всеки, който причинява мъка на друг, унищожава не само другия, но и себе си. Ти, Господи, с молитвата си ни поучаваш, че всеки, който не умее да прощава, обрича себе си на гибел. Научи ни, Господи, тази най-трудна форма на любов – любовта към враговете.

12. Исус умира на Кръста.

Любовта пред лицето на смъртта.

Само любовта може да даде смисъл на смъртта. Ти ни учеше, Господи, че не бива да се живее и умира за себе си, а трябва да се живее, страда и умира за някого.

Учеше ни да отваряме сърцата с любов, а ние отворихме Твоето с желязо. Дай ни сили да пристъпваме само с любов към всяко човешко сърце. Тогава и нашата среща – на прага на вечността, ще се превърне в най-прекрасен акт на любов.

13. Исус е свален от Кръста.

Любовта ражда любов.

Любовта е като светлина от свещи. Едни искат да я унищожат, да я угасят, други копнеят да се запалят от нея. Приковаха Те на кръста, Господи, тези първите, но от него Те свалиха другите: Йосиф Ариматейски, Никодим, Йоан, Мария Магдалина...Те вече знаеха, че единственият начин да се изпълнят сърцата с любов е срещата със сърце, препълнено от любов.

Помогни ни, Господи, да помним, че ако искаме да пламнем от любовта, трябва да се приближим до този, който обича.

14. Исус е сложен в гроба.

Любовта ражда надежда и доверие.

Господи, молим Те пред Твоя гроб, да усъвършенстваш непрестанно нашата любов, защото ще възкресиш само това, което е деяние на любовта. Направи така, да не угасва в нас никога пламъкът на надежда, но да знаем да очакваме, с търпение и любов в сърцето.

Седмица за единението на християните

На 18 и 25 януари нашата църква се изпълни с голяма надежда, чрез словата на отец Добромир и дякон Койчо, за падането на стените, които пречат на пълното общение между всички християнски църкви. Винаги нашата молитва пред Бога трябва да е насочена към отваряне на сърцата на всички.

На вниманието на всички

Свързано с историческите информации за нашата енория през времето на втората половина на деветнайсега век, търся материали, които представят град Русе от 1850г до 1900г., особено чрез снимки, скици на самия град и т.н. Чрез вас и вашите познати, сигурен съм, че ще съберем доста материал, който ще бъде копиран и оригинала веднага върнат на собственика.

Благодаря на всички вас за вашата помощ.

2010 година:

ще празнуваме три юбилея

Продължаваме и в този брой нашето запознаване с историята на началото на нашата енория...

През това време г-н Шамражо, Консул на Франция е прехвърлен в Нюрн и на негово място идва г-н Обаре бивш военен комендант, който е воювал в Китай. Този нов Консул е много набожен и веднага забелязва, че параклисът е малък и трябва да се разшири. За тази цел той се сдобива с 1.000 франка от г-н Посланика на Франция в Константинопол и с тези пари започва да изгражда хора, разширява го и го покрива с купол. Цялото строителство струва около 1.600 франка, от които 600 франка са събрани от Русчук, от които 300 франка дава отец Ипполито. След като приключват със строителните работи по Църквата – трябва да се помисли за разширяване на училището. Сестрите Игнасе Стуард и Агате Кенни работят с голямо усърдие и броят на учениците нараства. В същото време училището е много малко, за да ги събере. Тогава Енорийският свещеник отстъпва двете стаички, които си е построил близо до дома на Сестрите, за да открият Сестрите там кухня и трапезария в училището за малките деца. Енорийският свещеник си построява нова къщурка, от другата страна на градината, която има две стаички на партера и малка изба. Разходът за тази къщичка, който достига 2.000 франка е поет изцяло от свещеника. Сестрите чувствайки се по-добре така вземат няколко малки момичета на интернат.

В това време се провеждат много разговори с протестанти. Нещата вървят по този начин чак до Руско-турската война почти до месец май 1877г. Епископът се притеснява за Сестрите и ги извиква в Букурещ. Енорийският свещеник, отец Ипполито, остава сам с едно българско дете, за което говорихме в миналия брой. Град Русчук е плякосан от

всякакъв род войници, най-кръвожадните са черкези и тези от Шебек. Всеки ден пристигат нови и нови войници, за да ги разпределят за Видин, Силистра или Плевен. Потегляйки те надават страшни варварски крясъци и приключват своята врява с молитва за великия султан. Много чужденци и инженери, които не се чувстват вече добре изоставят Русчук, за да преминат от другата страна във Влашко или по-далеч в Австрия, Унгария, Сърбия. Към средата на месец май пристига последния австрийски кораб, за да вземе както австрийци така и други хора, които искат да заминат. Консулите подписват в града за няколко дни да бъде обявено военно положение и да не носят отговорност за нищо повече. Още много хора заминават, а в града се виждат само войници и каруци с муниции. Чува се само военна музика и войнишки песни. Паника царува в сърцата на гражданите, които остават в Русчук, защото се страхуват много от башибозуците и черкезите, но най-вече от шебеците, ожесточени войници, които идват от Мала Азия. Нещата продължават така чак до 22 юни, денят на Свети Йоан. В този ден в 4 часа след обяд започва кръстосан огън (бомбардировка) над града Русчук. Първите бомби прелетяват над църквата. Горкият свещеник, който е застанал на прага и си пие кафето с военния доктор (войник католик, с когото от дълго време е в много добри отношения) изтръпва при всяка бомба, която преминава и се снишава, навеждайки инстинктивно ниско глава трепери, тъй като за първи път чува тази музика. Алпиецът напротив не дава изобщо никакъв признак на страх, той продължава спокойно да си пие кафето, когато приключва с него се изправя, целува ръка на свещеника и казва “добри отче, молете се за мен, бомбардировката започна и аз отивам на война и не знам дали ще мога да дойда да ви видя”. Бомбардировката продължава докато се смрачи и някъде към осем часа спира. Енорийският свещеник през цялото това време стои като прикован между стените на преддверието и

след като спира бомбардировката решава да отиде при консула на Италия, който не живее много далече от него. Той е много щастлив да види свещеника и му казва че, е получил Нота от военния Паша, в която пишеше: „Консул Вали, бъдете известени, че ние не започнахме първи бомбардировката, но руснаците утре ще започнат отново и ние също ще бомбардираме град Гюргево”. Както казва Пашата така и прави. На другия ден руснаците започват да бомбардират града в 2 часа след обяд, а турците отговорят на огъня веднага с топовен гръм към град Гюргево. И бомбардировката продължава чак до настъпването на нощта. Третият ден отново започва бомбардировка, която е по-ожесточена от предходните дни. Руснаците изгарят мелницата на Капитан Фауи (Грък), конака, Сиропиталището на Ислахане и аптеката на г-н Махос (Австриец). Турците са много ядосани, заради изпепеляването на мелницата на г-н Дадашлум и на други къщи. Жертвите в град Русчук, достигат 400, вероятно толкова са и в Гюргево. Гражданите забелязват, че бомбардировките започват винаги след обяд. Те започват да излизат извън града и се събират в лозята, както казва Капитан Лука (които в момента са собственост на Църквата) заедно с бежанците е и Енорийският Свещеник и българското дете, което е с него. Веднага след като приключва бомбардировката всички се връщат в града. Един ден до 5 часа след обяд бомбардировката не започва. Всички решават, че няма да има бомбардировка в този ден и един след друг, започват да се връщат в града. Същото прави и Мисионерът, но щом достига вратата на Църквата и се чува тътен – това е сигнал и оръдията започват да мятат по ужасяващ начин бомби, които издават адски шум, избухвайки. Енорийският свещеник с останалите, които са с него решават да се върнат в градината и за щастие намират каруца и я наемат. Ето как отец Иполито разказва за тези моменти: “но вече бяха пристигнали до последната Порта на града, когато

едно гюлле от оръдие Круп се търкулна на двадесет стъпки от тях, взривът беше ужасяващ и конете се паникьосаха и поводитите се изплъзнаха на кочияша и каруцата хукнаха назад и къде ни отведоха не знам, знаех само че около нас свирят снаряди, пътищата бяха пусти и че като продължавахме така напред, можехме да се върнем у дома”. И така Енорийският свещеник решава да напусне града, още повече че е чул че консулите се канят да направят същата стъпка. Преди да тръгне, той иска да скрие всичко каквото може. Вещите от Църквата, които вече са приготвени в един сандък, са скрити в мазата на г-н Диу, “нашият съсед”. Съдовете от глина и от мед са закопани в градината, белъто и дюшеците са скрити под стълбището. Пред вратата, която води към стълбището е поставен един шкаф пълен с маловажни неща. Столовете и масите са оставени на местата си, както и пианото не е помръднало. След като всичко е скрито отец Ипполито, научава че предния ден г-да Консулите са напуснали града без да кажат и дума на някого. Тогава той също след като приема Светото Тайнство тръгва с младия човек към гарата. За щастие отново имат шанс. Там е последният влак за този ден, който тръгва от Русчук. Вагоните са пълни не се намират места. Той трябва да пътува в багажния вагон чак до Варна. Остава няколко дни в града и след това потегля за Созопол. Пристигайки в този град иска да прекара няколко дни при монасите на свети Бенедикт, но те след като дълго ги умолява му отговорят че няма място при тях. Тогава Свещеникът ги моли само да му помогнат да намери кола, за да стигне до патриаршеския двор при Монсиньор Граселли. След като чуват това монасите казват, че може би биха могли да намерят местенце за Свещеника и за детето. Но Мисионерът отказва да приеме и потегля към Епископството. Монсиньор Граселли го приема много добре и му дава стаята. След като разглеждат целия град вземат кораб за Корфу и Бриндизи. Между двата града морето е много бурно

и всички хора страдат на борда. В Бриндизи не се искат паспорти, но двама жандарми следват постоянно Свещеника и чак на първата спирка изчезват. Пристигайки в Рим, той остава няколко дни и след това потегля с младежа към Брунато, където се намира манастира на Пасионистите. От там тръгва за Ривера, за да види родителите си, с които от 22 години не се е виждал. Посещението е много кратко и той потегля отново за Брунато и Рим, а оттам се връща в Букурещ. Младежът влиза в епископската семинария, а свещеникът изчаква края на войната, който е някъде около средата на февруари 1878г. На 24 него месец Свещеникът успява да премине Дунава и да види отново своята скъпа мисия, която открива в едно много лошо състояние. Къщата е пробита от снаряд, прозорците са напълно изпочупени, а някой дори изкъртени. Къщата обаче не е опустошена, Свещеникът намира всичко, което е скрил.

Отец Валтер Горра

“Не се изненадвайте, ако по вашия път срещнете кръста на Христос. Той не каза ли на своите ученици, че житното зърно трябва да падне на земята и да умре, за да може да даде плод. С това иска да ни каже, че Неговият живот е дарен дори до смъртта и даде много плодове. Знаете, че след възкресението на Исус, смъртта вече няма власт, защото е победена.

Любовта е по силна от смъртта. След като Исус прие да умре на кръста, за да го превърне в извор на живот и символ на любовта, не го направи нито от слабост, нито от желание да страда, но за да ни спечели спасението и да ни направи още от сега участници в божествения живот.”

(Папа Бенедикт XVI)

Децата пишат

Всяка неделя децата от енорията участват в катехизис, за да познаят и да могат да обикнат все по-вече Исус и самата църква. Много често въщи или в учебните стаии пишат техните размишления върху дадени теми. Това помага на всички нас да се замислим върху някои въпроси и върху нашия живот, затова желаем да публикуваме няколко от тях. Надяваме се, че ще могат да обогатят нашия духовен живот, ще ни стимулират да се молим повече и да открием присъствието на Бога в нашия ежедневен живот.

Как и къде присъства Исус в моя живот

Кръщението е първото тайнство, чрез което влизаме и участваме в църквата, ставаме чедра на Бога и братя на Исус. Исус изпраща своите ученици с тази заповед:

„Идете по целия свят, проповядвайте Евангелието на всяка твар, който повярва и бъде кръстен, ще бъде спасен.”

Аз съм кръстен на 28.09.1997г. и съм бил бебе на 4 месеца. Майка ми Марияна често ми говореше за Бог-Отец и Исус. Тя ме научи да казвам моята първа молитвичка:

„Дядо Господи, прости ми, моля ти се от душа. С ум и разум надари ме, да не мога да греша.

Дай на мама и на татко, здраве сила и живот.

Мир, любов на всички братя и добро на наш народ.”

По-късно, когато станах на 4 години, баба ме водеше всяка събота в църквата, където с група деца имахме приятни занимания и игри под ръководството на сестра Йола. Така започнах да уча Катехизис в малката група, а в неделя ходехме на църква, за да отпразнуваме Светата Евхаристия отслужена от отец Валтер.

Исус ни подканя да разберем и да спазваме десетте Божии заповеди, за да бъдем добри християни. Аз съм длъжен да ги

спазвам. Исус ни учи да се обичаме в семейството и взаимно да си прощаваме. Аз обичам баба, и когато я обидя се чувствам виновен. Извинявам ѝ се и тя ми прощава. Исус познава страданията на всеки човек. „Ако душата не е милосърдна, тя няма да познае Моето Милосърдие.”

Затова когато направим нещо добро, Той ще е доволен.

Преди Коледа с баба посетихме леля Офелия, която е болна и живее с майка си. Занесохме им подаръци и те бяха много щастливи. Но ние трябва да ги посещаваме по-често. Добро правя и като купувам лекарства на баба Еленка, наша съседка, която е стара и болна.

Понякога греша, като не внимавам в час, бия се, не помагам на баба. Това е грях и Исус може да ни прости чрез Тайнството на Покаянието. Той казва: „Голям празник е за небето един каещ се грешник.”

Аз обичам Исус. Той съпътства моя живот и ме учи да бъда по-добър.

Исус е Спасителят, защото отнема греховете на света и прави всички хора едно единствено семейство, семейството на Бога.

Радостин

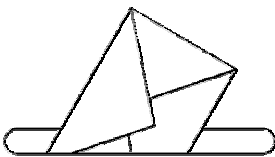
Мойте желания

Моите най-искрени желания са: Да съм жива и здрава-аз и семейството ми. На рождения ми ден и се надявам чичо ми Николай, братовчедките ми Биляна и Габриела да дойдат.

Аз искам моите приятели да ме уважават, да споделят с мен това, което ги мъчи и ги радва, за да съм съпричастна с тях. Надявам се това да ми помогне да ги опозная, да видя в лицата им – лицето на Бог и да мога да споделям и аз с тях моите тайни и мечти.

За училището по Катехизис мога да кажа само хубави неща. Вярно е, че понякога ме и домързвява, но то ни помага да станем добри и честни с хората, да служим вярно на Бог и да сме като пример на другите.

Никол

Да прощаваш е да забравяш

Аржентинецът писател Боржес, пишейки за историята на двамата братя на произхода, Каин и Авел, символи на борбата и на вечната надпревара между доброто и злото, си въобразява, че Каин и Авел се срещат в онзи свят.

Те се познаха отдалеч защото бяха монго високи
Седнаха на земята, запалиха огън и започнаха да ядат,
мълчаливо както уморени хора накрая на деня...

На светлината на пламъка Каин позна на челото на Авел белега от раната останал от камъка. Тогава му падна хляба който държеше и поиска прошка за престъплението му.

Авел отговори:

„Ти ли ме уби или аз те убих? Не помня това. Сега сме отново заедно както отначало”

„Сега знам че ти наистина ми прости - каза Каин- защото да прощаваш е да забравяш. И аз ще гледам да забравям”

„Наистина е така – отговори Авел.- Когато продължава спомена, продължава и вината.”

Аз, ти, ние способни ли сме да прощаваме малките или големите рани които получаваме от другите?

Исус ни казва че трябва да прощаваме не до седем, а до седемдесет пъти по седем.

Сестра Терезита